

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 listopada 2014 r.

Sąd Rejonowy w Wałbrzychu VI Wydział Gospodarczy **w składzie:**

Przewodniczący SSR Łukasz Kozakiewicz

Protokolant Ewelina Dulian

po rozpoznaniu w dniu 17 listopada 2014 r. na rozprawie sprawy

z powództwa (...) **sp. z o.o. w Ś.**

przeciwko **M. M.**

o zapłatę 24 620,48 zł

I. zasądza od pozwanego M. M. na rzecz powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Ś. kwotę 24.620,48 zł (dwadzieścia cztery tysiące sześćset dwadzieścia złotych 48/100) wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 22.015,48 zł od dnia 28 sierpnia 2014r.,

II. dalej idące powództwo oddala,

III. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3.649,- zł (trzy tysiące sześćset czterdzieści dziewięć złotych 00/100) tytułem kosztów procesu, w tym kwotę 2.400,- zł (dwa tysiące czterysta złotych 00/100) tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

UZASADNIENIE

Powód – (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w Ś. wniósł o zasądzenie od pozwanego M. M. kwoty 24.620,48 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu oraz kosztami procesu. W uzasadnieniu pozwu podał, że jego roszczenie wynika z przepisu art. 299 k.s.h. Pozwany był członkiem zarządu (...)Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W., wobec której powód posiada stwierdzoną tytułem wykonawczym wierzytelność. Postępowanie egzekucyjne prowadzone przeciwko w/w spółce nie doprowadziło do zaspokojenia tej wierzytelności. Kwotę dochodzoną pozwem stanowi suma wierzytelności wobec (...)Sp. z o.o. stwierdzona tytułem wykonawczym obejmująca należność (15.003,23 zł), koszty procesu (2.605,- zł) oraz skapitalizowane odsetki (7.012,25 zł).

W odpowiedzi na pozew, pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu. Zarzucił, że powód nie wykazał przesłanki bezskuteczności egzekucji z majątku dłużnej spółki, gdyż nie podjął działań w celu realnego uzyskania zaspokojenia. Bezskuteczność egzekucji stwierdzono jedynie z tych składników majątku dłużnej spółki, do których wierzyciel skierował egzekucję. Dodatkowo podniósł zarzut przedawnienia roszczenia.

Sąd ustalił.

Pozwany pełnił funkcję członka zarządu (...)Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. w okresie od dnia 19 lutego 2008r. do dnia 25 maja 2011r.

Dowód: odpis pełny z Rejestru Przedsiębiorców KRS – k. 18 – 19.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 21 lipca 2011r., sygn. akt VI GNc 1432/11, Sądu Rejonowego w Dzierżoniowie, nakazano (...)Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w W., aby zapłaciła na rzecz powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Ś. kwotę 15.003,23 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 3.517,80 zł od dnia 17 października 2010r., od kwoty 2.317,02 zł od dnia 24 października 2010r., od kwoty 51,26 zł od dnia 26 października 2010r., od kwoty 1.342,11 zł od dnia 19 października 2010r., od kwoty 558,65 zł od dnia 1 listopada 2010r., od kwoty 1.883,07 zł od dnia 15 listopada 2010r., od kwoty 158,60 zł od dnia 31 grudnia 2010r., od kwoty 5.174,74 zł od dnia 4 listopada 2010r. oraz kwotę 2.605,- zł tytułem kosztów procesu.

Dowód: nakaz zapłaty sygn. akt VI GNc 1432/11 – k. 16, postanowienie sygn. akt V GNc 1432/11 – k. 17.

W oparciu o w/w tytuł wykonawczy, na wniosek powoda, Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Legnicy I. B., prowadził przeciwko (...)Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w W. postępowanie egzekucyjne sygn. akt KM 940/11. Egzekucję skierowano do: ruchomości, wierzytelności i rachunków bankowych oraz gotówki.

Dowód: wniosek egzekucyjny – w aktach egzekucyjnych sygn. akt KM 940/11.

Postanowieniem z dnia 30 grudnia 2012r., sygn. akt KM 940/11, Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Legnicy I. B. umorzył postępowanie egzekucyjne, gdyż w wyniku czynności egzekucyjnych ustalono, że dłużnik nie posiada majątku, z którego można prowadzić skuteczną egzekucję.

Dowód: postanowienie sygn. akt KM 940/11 – w aktach egzekucyjnych sygn. akt KM 940/11.

Pismem z dnia 13 czerwca 2014r., powód wezwał pozwanego do spłaty zadłużenia (...)Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. wynikającego z nakazu zapłaty sygn. akt VI GNc 1432/11.

Dowód: pismo z dn. 13.06.2014r. z potwierdzeniem nadania – k. 20 – 21, 22.

Sąd zważył.

Stan faktyczny niniejszej sprawy ustalono na podstawie zaoferowanych przez powoda dowodów z dokumentów w postaci: odpisu pełnego z Rejestru Przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego, nakazu zapłaty sygn. akt V GNc 1432/11 wraz z postanowieniem o nadaniu klauzuli wykonalności i wezwania do zapłaty a także – znajdujących się w aktach egzekucyjnych sygn. akt KM 940/11 – wniosku egzekucyjnego i postanowienia z dnia 30 grudnia 2013r. – prawdziwości i rzetelności których żadna ze stron nie zaprzeczyła, co pozwalało uznać je za właściwe i miarodajne źródło informacji o stanie faktycznym.

Sąd oddalił wniosek pozwanego o przeprowadzenie dowodu z dokumentów znajdujących się w aktach egzekucyjnych sygn. akt KM 940/11, gdyż mimo zawartej w odpowiedzi na pozew deklaracji, pozwany nie wskazał, o jakie dokumenty chodzi. Natomiast Sąd nie może wyręczać strony w zakresie inicjatywy dowodowej obejmującej dobór środków dowodowych i okoliczności które mają być za ich pomocą wykazane, gdyż prowadziłyby do naruszenia zasady kontryktoryjności i równości stron procesu.

Na podstawie przeprowadzonych dowodów, Sąd ustalił istotne okoliczności sprawy obejmujące fakt pełnienia przez pozwanego funkcji członka zarządu (...)Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W., istnienia wierzytelności powoda wobec dłużnej spółki, co potwierdzał tytuł wykonawczy w postaci nakazu zapłaty sygn. akt V GNc 1432/11, oraz skutki prowadzonej przeciwko niej egzekucji, określone w postanowieniu Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Legnicy I. B. sygn. akt KM 940/11. Poza sporem pozostawało, że wierzytelność ta istniała w czasie pełnienia przez pozwanego funkcji członka zarządu dłużnej spółki.

Zgodnie z art. 299 § 1 k.s.h., jeżeli egzekucja przeciwko spółce okaże się bezskuteczna, członkowie zarządu odpowiadają solidarnie za jej zobowiązania. Przesłankami odpowiedzialności członka zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością za jej zobowiązania jest zatem: po pierwsze – sprawowanie mandatu w czasie istnienia niewykonanego przez spółkę zobowiązania, a po wtóre – bezskuteczność dochodzenia jego zaspokojenia od samej

spółki. Podkreślenia wymaga, że decydujące znaczenie ma tu samo istnienie zobowiązania w okresie pełnienia funkcji w zarządzie, a nie jego wymagalność lub tym bardziej moment stwierdzenia bezskuteczności jego egzekucji (**vide:** wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 kwietnia 2006r., sygn. akt V CSK 39/06, LEX Nr 376485; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 września 2003r., sygn. akt V CK 198/02, Wokanda z 2004/6/7; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 lutego 2010r., sygn. akt V CSK 248/09, OSNC z 2010r., Nr 10, poz. 141; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 lutego 2010r., sygn. akt I CSK 269/09, LEX Nr 583723; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 31 stycznia 2007r., sygn. akt II CSK 381/06, LEX Nr 327921). Przesłanka ta została spełniona w niniejszej sprawie. Wierzytelność powoda powstała w okresie od października do grudnia 2010r. (na co wskazuje data naliczenia odsetek w nakazie zapłaty sygn. akt V GNC 1432/11). Pozwany nie przeczył zaś twierdzeniom pozwu, że w czasie istnienia tej wierzytelności, pełnił funkcję członka zarządu (...)Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W.. Jest to zresztą okoliczność obiektywnie zgodna z rzeczywistym stanem rzeczy, gdyż pozwany pełnił funkcję członka zarządu dłużnej spółki – zgodnie ze stanem Rejestru – w okresie od dnia 19 lutego 2008r. do dnia 25 maja 2011r. Dla powyższego, indyferentnym pozostawała data wymagalności wierzytelności powoda, jak i data, w jakiej wierzyciel zdecydował się na dochodzenie jej na drodze sądowej i uzyskał tytuł wykonawczy. W szczególności fakt wytoczenia powództwa przeciwko (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w W. po wygaśnięciu mandatu pozwanego w jej organach zarządczych, nie wpływała na jego odpowiedzialność w niniejszej sprawie. Dla porządku należy dodać, że skoro wierzytelność ta została stwierdzona prawomocnym orzeczeniem sądu (art. 365 k.p.c.), sąd w sprawie o roszczenia z art. 299 §1 k.s.h., nie może badać, czy stwierdzone w nim zobowiązanie istnieje i w jakim rozmiarze (**vide:** wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 lutego 2007r., sygn. akt III CSK 227/06, OSNC-ZD z 2008r., Nr 1, poz. 19).

Odpowiedzialność w oparciu o powołany przepis art. 299 § 1 k.s.h. ma charakter subsydiarny i aktywuje się jedynie w sytuacji, gdy spółka nie jest w stanie samodzielnie wykonać swojego zobowiązania. W konsekwencji na powodzie spoczywał obowiązek udowodnienia, że próba uzyskania zaspokojenia od dłużnej spółki nie przyniosła rezultatu (**vide:** wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 maja 2008r., sygn. akt III CSK 12/08, LEX Nr 447785; wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 3 czerwca 2011r., sygn. akt VI ACa 1441/10, LEX Nr 983728; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 kwietnia 2011r., sygn. akt II CSK 451/10, LEX Nr 1027170). Roszczenie z art. 299 § 1 k.s.h. stanowi ostateczne zabezpieczenie roszczeń wierzycieli przeciwko spółce. Jeśli więc po stwierdzeniu bezskutecznej egzekucji okaże się, że wierzyciel może jednak uzyskać zaspokojenie od spółki, to jest brak podstaw do przyjęcia, że zachowuje on prawo do żądania zaspokojenia z majątku członków zarządu spółki. Z kolei bezskuteczność egzekucji może być przy tym dowodzona każdym środkiem dowodowym (**vide:** wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 sierpnia 2009r., sygn. akt I CSK 34/09, OSNC-ZD z 2010r., Nr 2, poz. 57). Wierzyciel nie ma bowiem obowiązku wszczynania egzekucji singularnej wobec dłużnej spółki w sytuacji, gdy z okoliczności sprawy wynika, że nie przyniesie ona rezultatu. Jakkolwiek przesłanka odpowiedzialności z art. 299 § 1 k.s.h. jest spełniona, gdy skuteczna egzekucja wobec spółki nie jest w ogóle możliwa, a nie gdy jest niemożliwa z jednego z kilku składników majątku, to jednak wykazania tej okoliczności (bezskuteczności egzekucji do całego majątku spółki) nie może być rozumiane schematycznie. Nie ma przeto potrzeby kierowania egzekucji do tych składników majątku spółki, z których uzyskanie zaspokojenia jest w istniejących okolicznościach faktycznych nierealne (**vide:** wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 czerwca 2009r., sygn. akt V CSK 460/08, LEX Nr 584780). Niemniej w niniejszej sprawie, powód – niezwłocznie po uzyskaniu w tytułu wykonawczego (we wrześniu 2011r.) doprowadził (w październiku 2011r.) do wszczęcia postępowania egzekucyjnego przeciwko (...)Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w W., które jednak nie przyniosło rezultatu w postaci zaspokojenia egzekwowanej wierzytelności. Jak wynika z przeprowadzonych dowodów, egzekucję skierowano do gotówki, ruchomości i wierzytelności dłużnej spółki. Okazało się jednak, że nie odnaleziono jej majątku pozwalającego na skuteczne prowadzenie egzekucji. Sądowi jest przy tym wiadomym z urzędu – na podstawie wyników sprawy sygn. akt VI GC 332/14 – że należąca do (...)Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. nieruchomości jest bardzo zaniedbana, co ma istotny negatywny wpływ na jej wartość handlową. Co więcej, jest na obciążona hipotekami o łącznej wartości 358.036,- zł. Powyższe przekonuje, że uzyskanie zaspokojenia z majątku dłużnej spółki było faktycznie wykluczone. Nawet gdyby powód skierował egzekucję do tej nieruchomości, nie mógłby liczyć na uzyskanie zaspokojenia, skoro wartość ustanowionych na niej hipotek najprawdopodobniej przenosi wartość nieruchomości, a powód nie posiadał zabezpieczenia hipotecznego swojej wierzytelności. W tych warunkach, okoliczności uzasadniająca roszczenie powoda, w zakresie, w jakim to na nim spoczywał ciężar dowodu (art. 6 k.c.),

należało zatem uznać za udowodnione. Dodać przy tym należy, że ocena tych okoliczności należy do Sądu a nie strony, a zatem poddawanie przez pozwanego w wątpliwość prawdziwości stwierdzeń zawartych w postanowieniu Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Legnicy I. B. z dnia 30 grudnia 2013r., sygn. akt KM 940/11 co do bezskuteczności egzekucji, nie mogło przynieść spodziewanego rezultatu. Pozwany ograniczył się tu bowiem jedynie do rozważań, czy istnienie egzekucja była prowadzona w dostatecznie szerokim rozmiarze, aby potwierdzić brak po stronie dłużnej spółki majątku umożliwiającego zaspokojenia wierzyciela. W ocenie Sadu jednak, twierdzenia pozwanego o braku wykazania bezskuteczności egzekucji z majątku dłużnej spółki, a tym samym braku spełnienia przesłanek z art. 299 § 1 k.s.h., okazały się nieuprawnione. Zakres egzekucji oraz podjęte w jej toku czynności egzekucyjne pozwalały na ustalenie całokształtu stosunków majątkowych (...)Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W., wskazując przy tym na brak możliwości zaspokojenia przez nią wierzyciela powoda. Jeśli zaś pozwany chciałby twierdzić, że spółka posiadała majątek niezbędny do zaspokojenia wierzyciela powoda, brak było przeszkód do jego wskazania. Podkreślenia przy tym wymaga, że dla oceny zdolności dłużnej spółki do zaspokojenia jej zobowiązań istotne znaczenia mają jedynie jej faktyczne, a nie potencjalne możliwości finansowo majątkowe.

W myśl art. 299 § 2 k.s.h. członek zarządu może się uwolnić od odpowiedzialności za zobowiązania spółki, jeżeli wykaze, że we właściwym czasie zgłoszono wniosek o ogłoszenie upadłości lub wszczęto postępowanie układowe, albo że niezgłoszenie wniosku o ogłoszenie upadłości oraz niewszczęcie postępowania układowego nastąpiło nie z jego winy, albo że pomimo niezgłoszenia wniosku o ogłoszenie upadłości oraz niewszczęcia postępowania układowego wierzyciel nie poniósł szkody. Zarówno podniesienie zarzutów z art. 299 § 2 k.s.h. jak i ich dowodzenie leży po stronie pozwanego członka zarządu (**vide**: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 maja 2013r., sygn. akt III CSK 321/12, LEX Nr 1353211; wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 2 października 2013r., sygn. akt I ACa 52/13, LEX Nr 1383551). Przepis art. 299 k.s.h. przewiduje bowiem domniemanie winy członka zarządu w doprowadzeniu do braku możliwości uzyskania przez wierzyciela zaspokojenia. W niniejszej sprawie pozwany nie powołał się na żadną z przewidzianych w w/w przepisie przesłanek ekskulpacyjnych. Pozwany, chcąc wywodzić z nich jakiegokolwiek skutki prawne, winien był uprzednio wykazać, że miały one miejsce. Tymczasem nie podjął on w tym kierunku jakiegokolwiek inicjatywy dowodowej. Zwalniało to również Sąd z konieczności oceny zaistnienia w niniejszej sprawie przypadków określonych w powołanym przepisie.

Nieuprawniony okazał się zarzut przedawnienia roszczenia. Pozwany nie połączył go zresztą z żadną argumentacją czy inicjatywą dowodową. Niemniej należy wskazać, że roszczenia z art. 299 § 1 k.s.h. ulegają przedawnieniu sposób przewidziany w art. 442¹ § 1 k.c., a zatem z upływem trzech lat od momentu dowiedzenia się przez wierzyciela o powstaniu szkody i osobie zobowiązanej do jej naprawienia (**vide**: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 lipca 2010r., sygn. akt V CSK 30/10, LEX Nr 852596; wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 24 kwietnia 2014r., sygn. akt I ACa 1587/13 LEX nr 1483867; wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 25 czerwca 2013r., sygn. akt VI ACa 1193/12, LEX Nr 1369403). W tego rodzaju sprawach, moment ten należy utożsamiać z chwilą powzięcia przez wierzyciela wiadomości o bezskuteczności egzekucji wobec dłużnej spółki, co w praktyce zwykle oznacza zapoznanie się z treścią postanowienia o umorzeniu egzekucji z powodu jej bezskuteczności o ile z treści tego postanowienia wynika brak majątku spółki. Wtedy właśnie wierzyciel dowiaduje się o powstaniu szkody i osobie zobowiązanej do jej naprawienia (**vide**: wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 25 kwietnia 2014r., sygn. akt I ACa 1443/13, LEX Nr 1488723). W niniejszej sprawie, postanowienie takie wydano w dniu 30 grudnia 2013r. (w sprawie sygn. akt KM 940/11), a doręczono je powodowi w dniu 15 stycznia 2014r. Do dnia wniesienia pozwu (28 sierpnia 2014r.) nie upłynął zatem trzyletni okres konieczny dla przedawnienia roszczenia, co czyniło sformułowany w tym zakresie zarzut chybionym. Marginalnie należy zauważyć, że być może inne dokumenty znajdujące się w aktach egzekucyjnych sygn. akt KM 940/11 mogły zawierać informacje pozwalające na wcześniejsze stwierdzenie braku majątku po stronie dłużnej spółki, jednak pozwany – na którym w tym zakresie spoczywał ciężar dowodu – nie pokusił się o złożenie wniosku o przeprowadzenie z nich dowodów. Sąd mógł zatem oceniać podniesiony zarzut jedynie w oparciu o stan faktyczny ustalony na podstawie przeprowadzonych dowodów.

Co za tym idzie, wobec wykazania przez powoda przesłanek z art. 299 § 1 k.s.h. oraz braku skutecznych zarzutów ze strony pozwanego, roszczenie zgłoszone w pozwie należało uwzględnić co do zasady. Pozwany ponosił

odpowiedzialność za niewykonane zobowiązania (...)Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. wobec powoda. Wskazać należy, że obejmuje ona wszystkie zobowiązania dłużnej spółki, a zatem zarówno należność główną, jak i odsetki a także koszty procesu prowadzonego przez wierzyciela przeciwko spółce (**vide**: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 marca 2007r., sygn. akt III CSK 404/06, LEX Nr 457763; uchwała Sądu Najwyższego z dnia 7 grudnia 2006r., sygn. akt III CZP 118/06, OSNC z 2007r., Nr 9, poz. 136). Powód domagał się zasądzenia na jego rzecz łącznej kwoty 24.620,48 zł, obejmującej: należność główną wynikającą z nakazu zapłaty Sądu Rejonowego w Dzierżoniowie z dnia 21 lipca 2011r., sygn. akt V GNc 1432/11 w wysokości 15.003,23 zł, odsetki naliczone od poszczególnych kwot i terminów wymagalności do dnia 13 czerwca 2014r. w łącznej wysokości 7.012,25 zł oraz koszty procesu w sprawie sygn. akt V GNc 1432/11 w wysokości 2.605,- zł. Łączna wysokość roszczenia powoda zamykała się zatem kwotą 26.620,48 zł i w tym zakresie było ono uzasadnione. Od tej kwoty powód domagał się także odsetek ustawowych (art. 481 § 1 i 2 k.c.) liczonych do dnia wniesienia pozwu. Żądanie to było usprawiedliwione jedynie w odniesieniu do części roszczenia, obejmującego należność główną i skapitalizowane odsetki (art. 482 k.c.), tj. od łącznej kwoty 22.015,48 zł (15.003,23 zł + 7.012,25 zł). W ocenie Sądu, powód był uprawniony do żądania odsetek od należności głównej stwierdzonej nakazem zapłaty sygn akt V GNc 1432/11 w takiej postaci, w jakiej obciążały one dłużną spółkę. Istotna odpowiedzialności subsydiarnej z art. 299 § 1 k.s.h. polega bowiem na obowiązku spełnienia świadczenia, którego spółka sama nie zaspokoiła. Nie ma zatem żadnego usprawiedliwienia dla ograniczania (przez przesunięcie terminu naliczania odsetek do dnia wezwania pozwanego do zapłaty) lub rozszerzania tej odpowiedzialności.

Co za tym idzie, należało zasądzić od pozwanego na rzecz powoda kwotę 24.620,48 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 22.015,48 zł od dnia 28 sierpnia 2014r., orzekając jak w pkt I wyroku.

W pozostałym zakresie powództwo podlegało oddaleniu. Powód domagał się bowiem zasądzenia odsetek od kwot obejmujących koszty procesu. Tymczasem nie jest dopuszczalnym żądanie odsetek ustawowych od kwot stanowiących koszty postępowania (**vide**: uchwała Sądu Najwyższego z dnia 31 stycznia 1996r., sygn. akt III CZP 1/96, OSNC 1996, Nr 4, poz. 57).

Z tych przyczyn orzeczono jak w pkt II wyroku.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 100 k.p.c. i art. 98 § 1 i 3 k.p.c. Powództwo zostało uwzględnione niemal w pełni (oddalono je jedynie w nieznaczej części żądania odsetkowego), co uzasadniało uznanie powoda za wygrywającego spór w całości, w następstwie czego przysługiwał mu zwrot wszystkich poniesionych w związku z udziałem w sprawie kosztów. Powód poniósł koszty procesu w łącznej wysokości 3.649,- zł w tym: opłata sądowa od pozwu w wysokości 1.232,- zł, koszty zastępstwa procesowego w wysokości 2.400,- zł (§ 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu – tekst jednolity: Dz. U. Nr 2013, poz. 490), oraz opłata skarbową uiszczoną od złożonego dokumentu pełnomocnictwa w wysokości 17,- zł. Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w pkt III wyroku.